

По мръкнало въ този дъжделивъ есененъ день се връщаше отъ града за въ село вѣчно пияниятъ Радой, синътъ на богатия селянинъ Никола Осиковъ. Кабриолетътъ, съ който пжтуваше Радой, бѣше запрегнатъ съ охраненъ, черъ жребецъ. Силнитъ пружини надъ дветъ колелета лудо подрипваха нагоре. Отъ тѣхното подрипване Радой се залюшваше встрани, накланяше се и мърморѣшенъщо диво и несвързано. Черниятъ жребецъ хапѣше сърдито желѣзната юзда и бѣсно политаше напредъ. Радой размахваше непрекъснато възлестия камшикъ надъ гърбаму, шибаше го немилостиво по хълбоцитъ и свирепоповаляше:

— Мри! Мри! Мри! Пукни!

Бодливъ като осилъ есененъ дъждъ жулѣше лицето на Радоя и то, цѣло посинѣло и подпухнало, бѣше грозно и зло.

По калния селски пжтъ не се виждаше жива душа. Бѣше глухо, тъмно и Радой, като провличаше и заекваше думитъ си, ревъше:

— Хей, нѣма ли кой да ми излѣзе насреща! Азъ да го науча него!

И, защото не чуваше отъ никжде отговоръ, той струпваше всичката си злоба върху черния жребецъ.

Изведнажъ, една малка черна сѣнка се мърна предъ мжтния погледъ на Радоя. Напредему, въ тъмното, нѣкой уплашено подскочи току въ краката на жребца и той чу весель, пискливъ гласецъ, който думаше:

— Полека бе, човѣче, ще ме сгазишъ! То и отъ тъмното се не види нищо, ама... — И се засмѣ.

Радой, както бѣше оплелъ поводитъ около дѣсната си ржка, изви камшика съ лѣвата,